

Det var med Iagttagelser og Betragtninger af denne Slags, at Per underholdt sig paa sine Spasereture. Han var i sin Ensomhed bleven modtagelig for Indtryk af en Art, han ikke før havde kendt. Mange af Dagliglivets Smaating, som hidtil var gledet ham uænsede forbi, tog hans Fantasi fangen og sysselsatte hans Eftertanke.

Imidlertid gik Dagene, og endnu havde han ikke hørt noget fra Oberst Bjerregrav. Dette begyndte at forurolige ham. Hans Smule Penge var opbrugt, ja han havde endogsaa maattet pantsætte noget Tøj for at kunne betale Professor Larsen. Saa skrev han til Obersten for at bringe sig i Erindring, og Dagen efter fik han ogsaa Svar, idet Obersten ganske kort meddelte, at han efter nøjere Overvejelse ikke saae sig i Stand til at tage sig af den Sag, hvorefter han havde henvendt sig til ham.

Per blev siddende med Brevet i Haanden; det varede lidt, inden det gik op for ham, at han var bleven holdt for Nar. Saa lagde han det stille bort. Han kunde ikke engang rigtig harmes paa Obersten. Som man raabte i Skoven, fik man Svar! Han anklagede blot sig selv, der for at skaane sin Stolthed havde villet skubbe en anden frem i sit Sted. Javist var det ikke behageligt at skulle gaa til en fremmed Mand og bede om Penge. For ham, der havde drømt om at blive sine Medmeneskers Herre og Betvinger, var det ligefrem en grim Historie saadan at maatte begynde at betle. Men det var kun Løn som forskyldt. Gud lod sig ikke spotte! Han havde ikke villet spare ham for denne ydmygende Tiggergang. Fuld Bod skulde der ogsaa paa dette Punkt gives for Fortidens Forsyndelser.

Etatsraad Erichsen havde sit Kontor ved Høj-